

vi det, som blev vedtaget, simpelt hen som et Kompromis, som en Mellemting mellem det, som Landstinget og Folketinget fordrede. Men hvis det skal forstaaes paa den Maade, som de to afgaaede Ministre forstaa det, og som de nu blive nødte til at forsvare det -- de ere nu en Gang komne ind i det og maa altsaa forsvare det --, er det intet Kompromis, saa er det nemlig meget værre end det, som Landstinget forlangte den Gang.

Maa jeg endnu tillade mig en kort Bemærkning om det nævnte Fortilfælde, som det ærede Medlem fra Assens ikke kom ind paa, hvorved baade det ærede Medlem fra Assens som Direktør for en Husmandskreditforening og den ærede forhenværende Minister Berg i Forening lavede netop den samme Indrømmelse for Husmændene paa Øerne, som vi nu forlange hos os. Maa jeg derom sige, at er det ene lovligt, kan det andet ikke være ulovligt. Man kan diskutere om, hvorvidt Ministeren i det ene Tilfælde har haft mere Grund til at give den Bevilling end i det andet, men med Hensyn til Spørgsmaalet, om han har Lov til at sanktionere en saadan Statutforandring, er det ene som det andet, der er ikke i Loven nogen Udtalelse derom, der staar udtrykkeligt: „Bestaaende Kreditforeninger“ og ikke noget som helst andet.

Berg: Jeg vil kun sige til det ærede Medlem (Leth Espensen), at det synes mig, han sammenblander to Ting, den ene, om Loven tillader en saadan Ændring, som her er Tale om, og den anden, om man finder en saadan Ændring heldig eller ikke. De to Spørgsmaal behøve ikke at have noget med hinanden at gøre.

Berntsen: Det ærede Medlem fra Kellerup (Leth Espensen) paaberaaber sig, at han var Medlem af det Udvalg, der behandlede det Lovforslag, hvorom her er Tale. Men naar der er Tvivl om Forstaaelsen af en Lovbestemmelse, plejer man i Administrationen, hvad der er en god Regel, at henholde sig til Ordførerens Opfattelse af Sagen. Det ærede Medlem skulde ikke have stemt paa Ordføreren, hvis han ikke var enig med ham; han

burde da have taget Afstand fra ham. Det er min Opfattelse, at den Forandring af Statutterne, som det ærede Medlem ønsker, kun kan ske ved Lovgivning. Det ærede Medlem kan, om han vil, prøve paa gennem Rigsdagen at faa Loven forandret, men saaledes som Loven blev affattet og blev forstaaet efter det Ændringsforslag, som daværende Minister Hørring stillede, er det forbudt Administrationen at stadfæste den Ændring, som det ærede Medlem ønsker at faa stadfæstet. Derfor siger jeg til det ærede Medlem: Gaa til Lovgivningsmagten og lad den forandre den Bestemmelse, som den Gang blev vedtagen, hvis Lovgivningsmagten finder det rigtigt og hensigtsmæssigt, at der bliver taget en anden Bestemmelse særligt af Hensyn til Obligationsejerne.

Nu paaberaaber det ærede Medlem sig, at der er sket en Afvigelse med Hensyn til Husmandskreditforeningerne. Husmandskreditforeningerne ere styrede efter særegne Love, og der er den store Forskel mellem dem og de øvrige Kreditforeninger, at Husmandskreditforeningernes Obligationer ere garanterede af Statskassen, det ere de andre Kreditforeningsobligationer ikke. Det ærede Medlem kan altsaa ikke paaberaabe sig hverken det, som var Meningen med det Ændringsforslag, Hørring stillede, ej heller den Opfattelse, som Ordføreren gør gældende, ej heller den Omstændighed, at der med Hensyn til Husmandskreditforeningerne er truffet afvigende Bestemmelser. Det ærede Medlem har en Vej at gaa, og den anbefaler jeg ham. Det er den: ikke at paakalde Administrationen, men Lovgivningsmagten, thi jeg tror ikke, nogen Minister vil paatage sig Ansvaret for at fortolke Loven paa anden Maade, end sket er.

Leth Espensen: Den Vej, det ærede Medlem anbefaler mig, ønsker jeg ikke at gaa, thi jeg er klar over, hvordan den vil falde ud. Det kunde jo være rart for alle de Mennesker, der have pyntet sig med Navnet „Venstremænd“, men have gjort alt muligt for at forhindre, at denne Sag kom igennem, om de kunde sige: Vi vilde saa inderlig gerne, men det slemme Landsting slog det i Stykker. Nej, Loven er